TIESAS SPRIEDUMS (septītā palāta)

2017. gada 21. jūnijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Sociālais nodrošinājums — Regula (EK) Nr. 883/2004 — 3. pants — Ģimenes pabalsti — Direktīva 2011/98/ES — 12. pants — Tiesības uz vienlīdzīgu attieksmi — Trešo valstu valstspiederīgie, kuriem ir vienota atļauja

Lieta C-449/16

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Corte d'appello di Genova* (Dženovas apelācijas tiesa, Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2016. gada 8. jūlijā un kas Tiesā reģistrēts 2016. gada 5. augustā, tiesvedībā

Kerly Del Rosario Martinez Silva

pret

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS),

Comune di Genova.

TIESA (septītā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja A. Prehala [*A. Prechal*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*] un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*] (referents),

ģenerāladvokāts J. Tančevs [*E. Tanchev*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *K. R. Martinez Silva* vārdā – *L. Neri* un *A. Guariso*, *avvocati*,

— Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *P. Gentili*, *avvocato dello Stato*,

— Eiropas Komisijas vārdā – *D. Martin* un *C. Cattabriga*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – itāļu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, ka interpretēt 3. panta 1. punkta j) apakšpunktu Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regulā (EK) Nr. 883/2004 par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu (OV 2004, L 166, 1. lpp., un labojums – OV 2004, L 200, 1. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 16. septembra Regulu (EK) Nr. 988/2009 (OV 2009, L 284, 43. lpp.) (turpmāk tekstā – "Regula Nr. 883/2004"), un 12. panta 1. punkta e) apakšpunktu Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 13. decembra Direktīvā 2011/98/ES par vienotu pieteikšanās procedūru, lai trešo valstu valstspiederīgajiem izsniegtu vienotu uzturēšanās un darba atļauju dalībvalsts teritorijā, un par vienotu tiesību kopumu trešo valstu darba ņēmējiem, kuri kādā dalībvalstī uzturas likumīgi (OV 2011, L 343, 1. lpp.).

2 Šis lūgums ir iesniegts *Kerly Del Rosario Martinez Silva* tiesvedībā pret *Istituto nazionale della previdenza sociale* (*INPS*) (Valsts sociālā nodrošinājuma birojs, Itālija) un *Comune di Genova* (Dženovas pašvaldība) par lūguma piešķirt pabalstu ģimenēm ar vismaz trim nepilngadīgiem bērniem (turpmāk tekstā – "*ANF*") noraidījumu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 "Pastāvīgā iedzīvotāja EK uzturēšanās atļauja" saskaņā ar Padomes 2003. gada 25. novembra Direktīvas 2003/109/EK par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji (OV 2004, L 16, 44. lpp.), 2. panta g) punktu ir uzturēšanās atļauja, ko izsniegusi attiecīgā dalībvalsts, personai iegūstot šajā direktīvā paredzēto pastāvīgā iedzīvotāja statusu.

4 Direktīvas 2011/98 2. pantā "Definīcijas" ir noteikts:

"Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

a) "trešās valsts valstspiederīgais" ir persona, kas nav Savienības pilsonis LESD 20. panta 1. punkta nozīmē;

b) "trešās valsts darba ņēmējs" ir trešās valsts valstspiederīgais, kas ir uzņemts dalībvalsts teritorijā, tur likumīgi uzturas un kam ir atļauts strādāt apmaksātā darbā saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem vai praksi;

c) "vienota atļauja" ir uzturēšanās atļauja, ko izsniedz kādas dalībvalsts iestādes, atļaujot trešās valsts valstspiederīgajam likumīgi uzturēties tās teritorijā nolūkā strādāt;

[..]."

5 Šīs direktīvas 3. panta "Darbības joma" 1. punktā ir noteikts:

"Šī direktīva attiecas uz:

[..]

c) trešo valstu valstspiederīgajiem, kas ir uzņemti dalībvalstī darba nolūkā saskaņā ar Savienības vai valsts tiesību aktiem."

6 Saskaņā ar šīs direktīvas 12. pantu "Vienlīdzīga attieksme":

"1. Trešo valstu darba ņēmēji, kas ir minēti 3. panta 1. punkta b) un c) apakšpunktā, bauda ar tās dalībvalsts valstspiederīgajiem vienlīdzīgu attieksmi, kurā tie uzturas, šādās jomās:

[..]

e) sociālā nodrošinājuma jomas, kas noteiktas Regulā (EK) Nr. 883/2004;

[..]

2. Dalībvalstis var ierobežot vienlīdzīgu attieksmi:

[..]

b) ierobežot saskaņā ar 1. punkta e) apakšpunktu noteiktās tiesības trešo valstu darba ņēmējiem, taču neierobežojot šādas tiesības attiecībā uz tiem trešo valstu darba ņēmējiem, kuri ir nodarbināti vai kuri ir bijuši nodarbināti vismaz sešus mēnešus un ir reģistrēti kā bezdarbnieki.

Turklāt dalībvalstis var nolemt, ka 1. punkta e) apakšpunktu attiecībā uz ģimenes pabalstiem nepiemēro trešo valstu valstspiederīgajiem, kuriem ir atļauts strādāt dalībvalstu teritorijā laikposmā, kas nepārsniedz sešus mēnešus, trešo valstu valstspiederīgajiem, kuri uzņemti studiju nolūkā, vai trešo valstu valstspiederīgajiem, kuriem ir atļauts strādāt, pamatojoties uz vīzu;

[..]."

7 Saskaņā ar Regulas Nr. 883/2004 1. panta z) punktu "ģimenes pabalsts" ir visi pabalsti natūrā vai naudā, kas paredzēti, lai segtu ģimenes izdevumus, izņemot šīs regulas I pielikumā minēto uzturēšanas maksājumu un īpašo bērna piedzimšanas un adoptēšanas pabalstu avansus.

8 Šīs regulas 3. panta 1. punkta j) apakšpunktā ir noteikts, ka šī regula attiecas uz visiem tiesību aktiem, kuri skar ģimenes pabalstus. Saskaņā ar šī panta 5. punkta a) apakšpunktu to nepiemēro sociālai un medicīniskai palīdzībai.

Itālijas tiesības

9 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka saskaņā ar 1998. gada 23. decembra *legge n. 448 – Misure di finanza pubblica per la stabilizzazione e lo sviluppo* (Likums Nr. 448 par valsts finanšu pasākumiem stabilizācijai un attīstībai, 1998. gada 29. decembra *GURI* Nr. 210 kārtējais pielikums; turpmāk tekstā – "Likums Nr. 448/1998") 65. pantu ģimenes ar vismaz trim bērniem, kas jaunāki par 18 gadiem, un kuru ienākumi ir mazāki par noteiktu robežu (2014. gadā – EUR 25 384,91) saņem *ANF*. Attiecībā uz 2014. gadu *ANF* ikmēneša apmērs bija EUR 141,02.

10 Lai gan sākotnēji *ANF* attiecās tikai uz Itālijas pilsoņiem, 2000. gadā tas tika attiecināts arī uz Eiropas Savienības pilsoņiem, tad – 2007. gadā – uz trešo valstu pilsoņiem, kuriem ir piešķirts politiskā bēgļa statuss vai alternatīvās aizsardzības statuss, un visbeidzot – ar 2013. gada 6. augusta *legge n. 97 – Disposizioni per l'adempimento degli obblighi derivanti dall'appartenenza dell'Italia all'Unione europea – Legge europea 2013* (Likums Nr. 97 par tiesību normām to pienākumu izpildei, kuri izriet no Itālijas dalības Eiropas Savienībā – 2013. gada Eiropas likums, 2013. gada 20. augusta *GURI* Nr. 194) 13. pantu – uz personām, kurām ir pastāvīgā iedzīvotāja uzturēšanās atļauja, un Savienības pilsoņu ģimenes locekļiem.

11 Direktīva 2011/98 valsts tiesībās tika transponēta ar 2014. gada 4. marta *decreto legislativo n. 40 – Attuazione della direttiva 2011/98/UE relativa a una procedura unica di domanda per il rilascio di un permesso unico che consente ai cittadini di Paesi terzi di soggiornare e lavorare nel territorio di uno Stato membro e a un insieme comune di diritti per i lavoratori di Paesi terzi che soggiornano regolarmente in uno Stato membro* (Leģislatīvais dekrēts Nr. 40, ar kuru tiek transponēta Direktīva 2011/98, 2014. gada 22. marta *GURI* Nr. 68), ar kuru tika izveidota "vienotā darba atļauja".

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

12 *K. R. Martinez Silva*, kas ir trešās valsts valstspiederīgā, dzīvo Dženovas pašvaldības teritorijā, un viņai ir vienotā darba atļauja uz laiku, kas ilgāks par sešiem mēnešiem. Tā kā viņai ir trīs bērni, kas jaunāki par astoņpadsmit gadiem, un viņas ienākumi bija mazāki par Likumā Nr. 448/1998 noteikto robežu, 2014. gadā viņa lūdza piešķirt viņai *ANF*; šis lūgums tika noraidīts ar pamatojumu, ka viņai nav pastāvīgā iedzīvotāja EK uzturēšanās atļaujas.

13 Tad viņa *Tribunale di Genova* (Dženovas tiesa, Itālija) pret Dženovas pašvaldību un *INPS* cēla civiltiesisku prasību par diskrimināciju, lai panāktu, ka viņai tiek izmaksāta summa EUR 1 833,26 apmērā par 2014. gadu un tiek atzītas viņas tiesības uz šo pabalstu nākamajiem gadiem, apgalvojot, ka šis atteikums ir pretrunā Direktīvas 2011/98 12. pantam. Šie prasījumi tika noraidīti ar 2015. gada 18. augusta rīkojumu, kas bija pamatots ar to, ka Regulas Nr. 883/2004 tiesību normas, uz kurām viņa bija atsaukusies, ir programmatiska rakstura, ka šī regula starp sabiedrības apmaksājamajiem sociālā nodrošinājuma pabalstiem neietver uzturēšanas maksājumus un ka nav pierādīts, ka *K. R. Martinez Silva* Itālijā likumīgi atrodas vismaz 5 gadus.

14 *Corte d'appello di Genova* (Dženovas apelācijas tiesa, Itālija), kas lietu izskata apelācijas instancē, norāda, ka tai ir šaubas par Likuma Nr. 448/1998 65. panta saderību ar Savienības tiesībām, jo – pretēji Direktīvas 2011/98 12. pantā noteiktajam vienlīdzīgas attieksmes principam – šajā tiesību normā trešās valsts valstspiederīgajam, kuram ir vienota atļauja, nav ļauts saņemt *ANF*.

15 Iesniedzējtiesa norāda, pirmkārt, ka *ANF* ir pabalsts naudā, kurš ir domāts, lai segtu ģimenes izdevumus, un tiek piešķirts ģimenēm, kurām pēc tā ir īpaša vajadzība, ņemot vērā to bērnu skaitu un finansiālos apstākļus. Tā uzskata, ka šis pabalsts ir viens no Regulas Nr. 883/2004 3. panta 1. punkta j) apakšpunktā minētajiem pabalstiem un tas nav nedz uzturēšanas maksājumu avanss, nedz arī šīs regulas I pielikumā minēto pabalstu avanss.

16 Atsaukdamās uz 2012. gada 24. aprīļa spriedumu *Kamberaj* (C-571/10, EU:C:2012:233), iesniedzējtiesa turpinājumā uzskata, ka pamatlietā nav piemērojams neviens no Direktīvas 2011/98 12. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētajiem vienlīdzīgas attieksmes principa ierobežojumiem, jo Itālijas Republika nav vēlējusies izmantot šajā tiesību normā paredzēto iespēju ierobežot šī principa darbību un turklāt *K. R. Martinez Silva* nav nevienā no šīs tiesību normas otrajā daļā minētajām situācijām, jo viņai ir vienotā darba atļauja uz laiku, kas ilgāks par sešiem mēnešiem. Tā uzskata, ka tādējādi ieinteresētā persona ietilpst to personu lokā, kurām vienlīdzīgas attieksmes princips ir piemērojams.

17 Šādos apstākļos *Corte d'appello di Genova* (Dženovas apelācijas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai tāds pabalsts, kāds ir paredzēts Likuma Nr. 448/1998 65. pantā un kura nosaukums ir [*ANF*], ir ģimenes pabalsts Regulas (EK) Nr. 883/2004 3. panta 1. punkta j) apakšpunkta izpratnē?

2) Ja atbilde ir apstiprinoša, vai Direktīvas 2011/98/ES 12. panta 1. punkta e) apakšpunktā noteiktais vienlīdzīgas attieksmes princips nepieļauj tādu tiesību normu kā Itālijas tiesību norma, uz kuras pamata trešās valsts darba ņēmējs, kuram ir "vienota darba atļauja" (kuras termiņš pārsniedz sešus mēnešus), nevar izmantot [*ANF*], lai gan viņš dzīvo kopā ar trim vai vairāk nepilngadīgiem bērniem un viņa ienākumi ir mazāki par likumā noteikto robežu?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

18 Ar abiem jautājumiem, kas izskatāmi kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2011/98 12. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā, saskaņā ar kuru trešās valsts valstspiederīgais, kuram ir vienota atļauja šīs direktīvas 2. panta c) punkta nozīmē, nevar saņemt tādu pabalstu kā *ANF*, kas izveidots ar Likumu Nr. 448/1998.

19 Tā kā Direktīvas 2011/98 12. panta 1. punkta e) apakšpunktā ir paredzēts, ka pret trešo valstu darba ņēmējiem, kas ir minēti 3. panta 1. punkta b) un c) apakšpunktā, ir ar tās dalībvalsts valstspiederīgajiem vienlīdzīga attieksme, kurā tie uzturas, sociālā nodrošinājuma jomās, kā tās definētas Regulā Nr. 883/2004, pirmām kārtām ir jāpārbauda – kā ierosina iesniedzējtiesa –, vai tāds pabalsts kā *ANF* ir sociālā nodrošinājuma pabalsts, kas ir viens no šīs regulas 3. panta 1. punkta j) apakšpunktā minētajiem ģimenes pabalstiem, vai arī tas ir sociālās palīdzības pabalsts, kas atbilstoši šīs regulas 3. panta 5. punkta a) apakšpunktam ir izslēgts no tās piemērošanas jomas, kā apgalvo Itālijas valdība.

20 Šajā ziņā ir jāatgādina – kā Tiesa to ir atkārtoti nospriedusi saistībā ar Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulu (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā (OV 1971, L 149, 2. lpp.) –, ka atšķirība starp pabalstiem, uz kuriem neattiecas Regulas Nr. 883/2004 piemērošanas joma, un pabalstiem, uz kuriem tā attiecas, pamatojas galvenokārt uz katra pabalsta būtiskajām pazīmēm, it īpaši uz tā mērķiem un piešķiršanas nosacījumiem, nevis uz to, ka pabalsts valsts tiesību aktā ir vai nav kvalificēts par sociālā nodrošinājuma pabalstu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1992. gada 16. jūlijs, *Hughes*, C-78/91, EU:C:1992:331, 14. punkts; 2005. gada 20. janvāris, *Noteboom*, C-101/04, EU:C:2005:51, 24. punkts, un 2013. gada 24. oktobris, *Lachheb*, C-177/12, EU:C:2013:689, 28. punkts). Pabalsts var tikt uzskatīts par sociālā nodrošinājuma pabalstu, ja tas saņēmējiem tiek piešķirts, neievērojot individuālu un diskrecionāru personisko vajadzību izvērtēšanu, pamatojoties uz likumā noteiktu situāciju, un ja tas attiecas uz riskiem, kas skaidri uzskaitīti Regulas Nr. 883/2004 3. panta 1. punktā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1992. gada 16. jūlijs, *Hughes*, C-78/91, EU:C:1992:331, 15. punkts; 2001. gada 15. marts, *Offermanns*, C-85/99, EU:C:2001:166, 28. punkts, kā arī 2013. gada 19. septembris, *Hliddal* un *Bornand*, C-216/12 un C-217/12, EU:C:2013:568, 48. punkts).

21 Tiesa jau ir precizējusi, ka, lai pabalstu kvalificētu par sociālā nodrošinājuma pabalstu, tā finansēšanas veidam un it īpaši tam, ka tā piešķiršanai nav paredzēts nekāds nosacījums par iemaksām, nav nozīmes (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1992. gada 16. jūlijs, *Hughes*, C-78/91, EU:C:1992:331, 21. punkts; 2001. gada 15. marts, *Offermanns*, C-85/99, EU:C:2001:166, 46. punkts, un 2013. gada 24. oktobris, *Lachheb*, C-177/12, EU:C:2013:689, 32. punkts).

22 Turklāt tas, ka pabalsts tiek piešķirts vai atteikts, ņemot vērā ienākumus un bērnu skaitu, nenozīmē, ka tā piešķiršana ir atkarīga no tā pieprasītāja personisko vajadzību izvērtēšanas – kas raksturo sociālo palīdzību –, ciktāl runa ir par objektīviem un likumā noteiktiem kritērijiem, kuri, ja tie ir izpildīti, dod tiesības uz šo pabalstu, neļaujot kompetentajai iestādei ņemt vērā citus personiskos apstākļus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1992. gada 16. jūlijs, *Hughes*, C-78/91, EU:C:1992:331, 17. punkts). Tādējādi pabalsti, kas automātiski tiek piešķirti ģimenēm, kuras atbilst konkrētiem objektīviem kritērijiem, kuri attiecas tostarp uz to lielumu, ienākumiem un to kapitāla līdzekļiem, individuāli un diskrecionāri

neizvērtējot personiskās vajadzības, un ir paredzēti ģimenes izdevumu segšanai, ir uzskatāmi par sociālā nodrošinājuma pabalstiem (spriedums, 2016. gada 14. jūnijs, Komisija/Apvienotā Karaliste, C-308/14, EU:C:2016:436, 60. punkts).

23 Kas attiecas uz jautājumu par to, vai konkrēts pabalsts ir viens no Regulas Nr. 883/2004 3. panta 1. punkta j) apakšpunktā minētajiem ģimenes pabalstiem, ir jānorāda, ka saskaņā ar šīs regulas 1. panta z) punktu "ģimenes pabalsts" ir visi pabalsti natūrā vai naudā, kas paredzēti, lai segtu ģimenes izdevumus, izņemot šīs regulas I pielikumā minēto uzturēšanas maksājumu un īpašo bērna piedzimšanas un adoptēšanas pabalstu avansus. Tiesa jau ir nospriedusi, ka izteikums "segt ģimenes izdevumus" ir jāinterpretē tādējādi, ka tas tostarp attiecas uz publisko ieguldījumu ģimenes budžetā, lai atvieglotu finanšu slogu saistībā ar bērnu uzturēšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 19. septembris, *Hliddal* un *Bornand*, C-216/12 un C-217/12, EU:C:2013:568, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).

24 Attiecībā uz pabalstu, par kuru ir runa pamatlietā, no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka, pirmkārt, *ANF* tiek maksāts saņēmējiem, kuri to pieprasa, ja ir izpildīti Likuma Nr. 448/1998 65. pantā paredzētie nosacījumi par bērnu skaitu un ienākumiem. Tādējādi šis pabalsts tiek piešķirts, individuāli un diskrecionāri neizvērtējot pieteicēja personiskās vajadzības, pamatojoties uz likumā noteiktu situāciju. Otrkārt, *ANF* veido naudas summa, kas šiem saņēmējiem tiek izmaksāta katru gadu un kas ir paredzēta, lai segtu ģimenes izdevumus. Tādējādi runa ir par pabalstu naudā, kas domāts, lai ar publisko ieguldījumu ģimenes budžetā atvieglotu finanšu slogu saistībā ar bērnu uzturēšanu.

25 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka tāds pabalsts kā *ANF* ir sociālā nodrošinājuma pabalsts, kas ir viens no Regulas Nr. 883/2004 3. panta 1. punkta j) apakšpunktā minētajiem ģimenes pabalstiem.

26 Tādējādi otrām kārtām ir jāpārbauda, vai trešās valsts valstspiederīgais, kuram ir vienota atļauja Direktīvas 2011/98 2. panta c) punkta nozīmē, ar tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā var tikt izslēgts no šī pabalsta saņemšanas.

27 Šajā ziņā no Direktīvas 2011/98 12. panta 1. punkta e) apakšpunkta, to skatot kopā ar tās 3. panta 1. punkta c) apakšpunktu, izriet, ka pret trešo valstu valstspiederīgajiem, kas ir uzņemti dalībvalstī darba nolūkā saskaņā ar Savienības vai valsts tiesību aktiem, ir jābūt tostarp pirmajā no šīm tiesību normām paredzētajai vienlīdzīgajai attieksmei. Un tā tas ir gadījumā ar trešās valsts valstspiederīgo, kam ir vienota atļauja šīs direktīvas 2. panta c) punkta nozīmē, jo saskaņā ar šo tiesību normu šī atļauja šādam valstspiederīgajam ļauj likumīgi uzturēties to izsniegušās dalībvalsts teritorijā nolūkā strādāt.

28 Tomēr saskaņā ar Direktīvas 2011/98 12. panta 2. punkta b) apakšpunkta pirmo daļu dalībvalstis var ierobežot ar šīs direktīvas 12. panta 1. punkta e) apakšpunktu trešo valstu darba ņēmējiem piešķirtās tiesības, izņemot attiecībā uz tiem trešo valstu darba ņēmējiem, kuri ir nodarbināti vai kuri ir bijuši nodarbināti vismaz sešus mēnešus un ir reģistrēti kā bezdarbnieki. Turklāt saskaņā ar šīs direktīvas 12. panta 2. punkta b) apakšpunkta otro daļu dalībvalstis var nolemt, ka tās 12. panta 1. punkta e) apakšpunkts attiecībā uz ģimenes pabalstiem nav piemērojams trešo valstu valstspiederīgajiem, kuriem ir atļauts strādāt dalībvalstu teritorijā laikposmā, kas nepārsniedz sešus mēnešus, kā arī trešo valstu valstspiederīgajiem, kuriem ir atļauts uzturēties tās teritorijā studiju nolūkā, vai trešo valstu valstspiederīgajiem, kuriem ir atļauts strādāt, pamatojoties uz vīzu.

29 Tādējādi – tāpat kā Direktīvā 2003/109 – Direktīvā 2011/98 noteiktiem trešo valstu valstspiederīgajiem par labu ir paredzētas tiesības uz vienlīdzīgu attieksmi, kas ir vispārējs noteikums, un uzskaitītas atkāpes no šīm tiesībām, kuras dalībvalstīm ir iespēja noteikt. Līdz ar to uz šīm atkāpēm var atsaukties tikai tad, ja par šīs direktīvas īstenošanu kompetentās attiecīgās dalībvalsts iestādes ir skaidri pateikušas, ka tās gatavojas izmantot šo atkāpi (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2012. gada 24. aprīlis, *Kamberaj*, C-571/10, EU:C:2012:233, 86. un 87. punkts).

30 Taču iesniedzējtiesa norāda, ka Itālijas valsts nav plānojusi izmantot vienlīdzīgas attieksmes [principa] ierobežošanas iespēju, izmantojot Direktīvas 2011/98 12. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētās atkāpes, jo tā nav nekādi paudusi šādu vēlmi. Tādējādi Itālijas tiesību normas, ar kurām attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgajiem tiek ierobežotas tiesības saņemt *ANF*, tās attiecinot tikai uz personām, kurām ir pastāvīgā iedzīvotāja uzturēšanās atļauja, un Savienības pilsoņu ģimenes locekļiem, un kuras turklāt, kā izriet no šā sprieduma 10. un 11. punkta, ir pieņemtas pirms šīs direktīvas transponēšanas valsts tiesībās, nevar tikt uzskatītas par tādām, ar kurām tiktu īstenoti vienlīdzīgas attieksmes ierobežojumi, kādus dalībvalstis var paredzēt atbilstoši šai pašai direktīvai.

31 No tā izriet, ka trešās valsts valstspiederīgais, kuram ir vienota atļauja Direktīvas 2011/98 2. panta c) punkta nozīmē, ar šādu valsts tiesisko regulējumu nevar tikt izslēgts no tāda pabalsta kā *ANF* saņemšanas.

32 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka Direktīvas 2011/98 12. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā, saskaņā ar kuru trešās valsts valstspiederīgais, kuram ir vienota atļauja šīs direktīvas 2. panta c) punkta nozīmē, nevar saņemt tādu pabalstu kā *ANF*, kas izveidots ar Likumu Nr. 448/1998.

Par tiesāšanās izdevumiem

33 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (septītā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 13. decembra Direktīvas 2011/98/ES par vienotu pieteikšanās procedūru, lai trešo valstu valstspiederīgajiem izsniegtu vienotu uzturēšanās un darba atļauju dalībvalsts teritorijā, un par vienotu tiesību kopumu trešo valstu darba ņēmējiem, kuri kādā dalībvalstī uzturas likumīgi, 12. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā, saskaņā ar kuru trešās valsts valstspiederīgais, kuram ir vienota atļauja šīs direktīvas 2. panta c) punkta nozīmē, nevar saņemt tādu pabalstu kā pabalsts ģimenēm ar vismaz trim nepilngadīgiem bērniem, kas izveidots ar 1998. gada 23. decembra *legge n. 448 – Misure di finanza pubblica per la stabilizzazione e lo sviluppo* (Likums Nr. 448 par valsts finanšu pasākumiem stabilizācijai un attīstībai).

[Paraksti]